

גבר או נרצח על כבוד המישפחה. מבחינה חברתית, אין הערבים ר"אם את הגבר הזונה כפוגע בכבוד המישפחה. אפילו אם הוא מקיים יחסים עם אשה אחרת. מי שרואה את עצמה נפגעת היא רק מישהי פחתה של האשה.

בתקופה מאוחרת יותר עשו אבי חנה בין גברים ונשים נשואים ובין לא נשואים. ללא נשואים השאירו את עונש 100 המלקות. ולנשואים שנישאו לפי דת האיסלאם העונש הוא סקילה.

לפי סיפור מוסלמי ידוע, הגיעה יום אחד אל הנביא מוחמד, קבר זה של יהודים, ואיתה איש ואשה יהודים שזנו, ושאלו אותו איזה עונש להטיל עליהם. שאל אותם מוחמד: מה נאמר בתורה בענין סקילה? אנו לו שבתורה אין עונש סקילה, אלא רק עונש מל-קוח. אמר מוחמד: לא נכון. הכיר או את התורה ושם התברר שב-ספר דברים, בפרק כ"ב, פסוק כ"ב, נאמר: "כי ימצא איש שוכב עם אשה בעולת בעל, ומתו גם ולמנוע ממנה כל קשר עם אי-מה, הנקרא אל חדית, נאמר כי שניהם, האיש השוכב עם האשה נערה בתולה מאורשה לאיש ומצ-אה איש בעיר ושכב עימה הר-צאתם את שניהם אל שער העיר ההיא וסקלתם אתם באבנים ומתו. את הנערה על דבר אשר לא צע-קה בעיר ואת האיש אשר עינה את אשת רעהו ובערת הרע מקר-בך."

רצח ארוסתו

אחמד עיד ג'מחה, עובד בנגרות בחצר בית סוהר רמלה. אחמד הודה שרצח את ארוסתו שהיתה גם בת דודתו. "אם ארוסתו לא היתה מהמשפחה שלי יכולתי להתגרש ולהיפרד ממנה, אבל אם היא מהמשפחה שלי אין ברירה חייבים להרוג אותה." אסירי-כבוד המישפחה הם שקטים מהאחרים.

במצריים

ובירזן מותר

רוב הערבים שרצחו על כבוד המישפחה היו מעדיפים להישפט באחת ממדינות ערב. בחוק העונשין המצרי, בסעיף 237, נאמר כי מי שהפתיע את אשתו במצב של זנות ורצח אותה או את מי שזנה יחד איתה, עונשו מאסר של פחות מ-3 שנים. סעיף זה, המכיר בהגנה על כבוד ה-מישפחה, פוטר את מבצע הרצח מגורדין על רצח בכוחה תחילה, שהעונש עליו במצריים הוא מאסר עולם או מאסר עם עבודת פרך. לפי החוק המצרי, היה סמיר איברהים חכים, שרצח את אשתו ברגע שמצא אותה במיטה עם אחר, נשפט ל-3 עד 7 שנות מאסר

רצח אחוחו

קאסם חשיבו, יושב על מיטתו בכלא שאטה. חשיבו עומד להשתחרר השבוע מהכלא לאחר שישב 11 שנים וקיבל חנינה מהנשיא. "אני מצטער שאחותי מתה, אבל לא מצטער בשום אופן על המעשה עצמו. השופטים בישראל חייבים להתחשב בדחפי, אמונה ומינהגים שקיימים אצל הערבים מאות בשנים."

אדם מפתיע את אשתו או אחד מבני משפחתו עם מישהו אחר בנסיבות המעוררות חשד בלבד, הוא יינה מהמושג "אלעזר אל מוח'סוף", הדומה ל"קרים פסיונל" הצרפתי (רצח מתוך תאוה), ויידון למאסר שנה בלבד. זאת בניגוד לרצח רגיל, שעונשו גם לפי החוק הירדני הוא מאסר עולם, או לעתים אף מות.

הנשיא

מתחשב

החוק הישראלי אינו מתחשב בהגנה על כבוד המישפחה, וכל המבצע רצח בכוחה תחילה דינו אחד: מאסר עולם. את החוק הישראלי, המחמיר בי עונשם של הרוצחים על כבוד ה-מישפחה, לא שינו אמנם עד היום, אולם רוב הערבים המרצים כרגע עונשי מאסר עולם על רצח בגלל כבוד המישפחה מגישים בקשות לחנינה, ובמיקרים רבים התחשב נשיא המדינה בעובדה שהרצח נעשה על הגנת הכבוד ועונשם הופחת.

דובר משרד הפנים, יצחק פיינר, ברג, הסביר, כי מכיון שערבים אלה הם אזרחי מדינת ישראל, לא החוק הישראלי חל עליהם. לא ייתכן כי ערבי שרצח יישפט בי מדינה ערבית, או לפי חוקי מדי-נות ערב. אדם מובא למישפט במדינה שבה בוצע הפשע. לדובר משרד המישפחה לא ידועה גם שום כוונה של שר-המישפחה לשנות את החוק, למרות שהאסירים טענו כי שמעו שצומדים לשנות את החוק לגבי-הם.

מנהל כלא רמלה, דויד פרי, מספר על אסירים אלה, כי הם אנשים מיוחדים במינם. הם אסירים טובים ושקטים, שאינם מעורבים בשום תכנים, שהם בדרך-כלל לחם חוק לאסירים. אלה אנשים עם ערכים. אני רוחש להם אהדה ואי-מון, אבל לא מפלה אותם לטובה. תנאיהם הם כשל יתר האסירים. הם אינם מתערבים בנעשה, למרות שצריך הרבה כוח כדי לא להיכנס ללחצים ועימותים ולשמור על צלם אנוש.

נעים מחמוד סולטאן

הוא צעיר ערבי מחור-מ, יושב בכלא מגיל 20, מהיום ששרף את בית אחותו ובו בזמן ניסה לפרוץ לבית כדי להצילה ללא הועיל. "אני בורח מהענין הזה. במעשה פגעתי בעיקר

בלבד. בישראל הוא שפוט למאסר עולם. סעיף אחר, 249, בחוק העונשין המצרי מקנה הגנה למי שרצח את מי שפגע בכבודה של אחותו. אם אתה רואה את אחותך נאנסת ועל ידי רצח האנס אתה מונע את האנס — אתה יוצא זכאי. אך ההגנה לא תחול אם רצחת אחרי שהפגיעה כבר נעשתה.

המעשה. הכבוד הוא החשוב ביותר לאדם. בלעדיו הוא לא שווה שום דבר. עד כאן סיפורו של נעים מח-מוד סולטאן.

הגברים

אינם נרצחים

האסירים הערבים, אשר נירדו בהתאם לחוקי מדינת ישראל לעונש של מאסר עולם בי-אשמת רצח על כבוד המישפחה, מצדיקים את מעשיהם בהסתמך על פסוק י"ד בפרשת נשים בי-קוראן. לפי תפסיר אלג'לאליאן, שהוא אחד הפירושים הידועים של הקר-אן, משתמע כי אשה אשר זנתה, צריך להביא ארבעה עדים, שהם

(המשך טעמוד 55) ככלא רמלה, ומסרב להיזכר במיק-יה שאירע. לבסוף אחרי שיחה זרוכה, הוא מגלה טיפין טיפין את אשר עבר עליו.

מספר נעים מחמוד פו-טאן:

אני בורח מהענין הזה. קשה לי להיזכר בו. המישפחה שלנו נהר-סה, אנחנו משולים למתים. בדרך-כלל אדם פוגע באחרים, הוא אר-ס, שודד, גונב. אני פגעתי בעצמי הרסתי לעצמי את החיים. אנחנו מכפר טירה, אצלנו כל זושבי הכפר הם מוסלמים. אנחנו שישה אחים וארבע אחיות. אחותי עזבה את הבית כי פחדה מאבי עזבה לכפר אחר. לקרובים שלנו זיה חשד שהיא יצאה לתרבות יעה. היא היתה בבית ואני הצחתי

אני חייב לקחת על עצמי

רצח שמישהו אחר מבני-

מישפחתי ביצע אותו...

ת הבית. כשראתי שהבית בוער, צתי לתוך האש והוצאתי אותה. צתי איתה לבית-החולים כדי ש-צילו אותה. כן, אני רציתי להרוג ותה וגם להציל אותה. אחרי מישה ימים היא נפטרה. אני נולדתי בשביל לסבול. תחלתי לעבוד בשביל המישפחה שהייתי בן 17 בלבד. לא הספקתי ראות כלום מהחיים שלי. למרות בגלל המעשה כולם מכבדים אר-ים, כי אדם שעושה מעשה כזה לא מוכנים לעשות הכל למענו. הם חיוכו אותנו. זה נשאר כמו תם. איך זה שאנס תוקפני ואני יוש-ים על אותו עושה. הוא ואני זה יתו דבר? והוא משתחרר מה-לא לפניו! אבל למרות הסבל, לא ידע אם אני מצטער על